

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 668/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]; [REDACTED] [REDACTED], a [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Katarínou Almášiovou, Advokátskou kanceláriou JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r. o., Niťová 3, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 37 Er 2841/2007 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED]; [REDACTED], a [REDACTED] (spolu ďalej

len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 37 Er 2841/2007.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sú v postavení povinných účastníkmi exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 37 Er 2841/2007, ktoré sa začalo v roku 2007 a doteraz nebolo skončené. Exekučné konanie je vedené proti sťažovateľom ako povinným na základe notárskej zápisnice č. N 273/2004, NZ 67532/2004 z 28. júna 2002 ako exekučného titulu a súdnemu exekútorovi bolo poverenie na vykonanie exekúcie navrhovanej oprávneným udelené okresným súdom 16. apríla 2007.

3. Podľa sťažovateľov bol okresný súd nečinný v označenom exekučnom konaní, keď náležite nepreskúmal formálnu a materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu, napriek tomu, že povinnosť má exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku tak pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie, ako aj v priebehu celého exekučného konania. Sťažovatelia sa domáhali vyhlásenia exekúcie za neprípustnú práve z dôvodu nespôsobilosti exekučného titulu na vedenie exekúcie proti nim ako povinným a z uvedeného dôvodu zastavenia exekúcie. Sťažovatelia v sťažnosti poukázali na to, že od vydania poverenia súdnemu exekútorovi *„uplynulo viac ako 9 rokov, pričom súd o neprípustnosti exekúcie doposiaľ právoplatne nerozhodol aj napriek tomu, že sa nejedná o zložitú vec“* a oni sa *„márne domáhajú vyhlásenia exekúcie za neprípustnú a následne jej zastavenia“*, a preto *„sú viac ako 9 rokov obmedzovaný spokojne užívať svoj majetok“*.

4. Z obsahu sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že sťažovatelia sa ochrany svojich práv domáhali aj sťažnosťou na prietahy v konaní, ktorá bola vybavená predsedom okresného súdu listom sp. zn. Spr. 2068/2016 zo 16. augusta 2016. Predseda okresného súdu v predmetnom liste opísal priebeh namietaného súdneho konania (chronológie úkonov okresného súdu), z ktorého vyplýva, že v období od jeho začatia sa okresný súd v podstatnej časti konania priebežne svojimi úkonmi venoval riešeniu dôsledkov vyhlásenia konkurzu

na jednu z povinných v exekučnom konaní (pozn. sťažovatelia boli ostatnými povinnými), ako aj doručovaniu rozhodnutí. Z chronológie úkonov okresného súdu v namietanom konaní ďalej vyplýva, že sťažovatelia 30. júla 2015 doručili okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie, ktorý bol 7. augusta doručovaný na vyjadrenie oprávnenému a o ktorom okresný súd následne rozhodol až uznesením č. k. 37 Er 2841/2007-64 z 28. júla 2016 (ktorým návrh zamietal). V nadväznosti na takýto priebeh konania predseda okresného súdu uznal sťažnosť sťažovateľov na prietahy v konaní za dôvodnú len vo vzťahu k obdobiu od septembra 2015 do augusta 2016, teda v podstate len vo vzťahu k obdobiu rozhodovania okresného súdu o návrhu sťažovateľov na zastavenie exekúcie.

5. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vyslovil porušenie nimi označených práv postupom okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 2841/2007, prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov a priznal každému sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume po 4 000 € a náhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

10. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

11. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovatelia sa domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 2841/2007, ktorého účastníkmi sú sťažovatelia v postavení povinných.

12. Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu

funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

13. Ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovел (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

14. Ústavný súd konštatuje, že za stavu, keď s'ťažovatelia návrh na zastavenie exekučného konania (zjavne z dôvodu nespôsobilosti exekučného titulu) podali okresnému súdu po ôsmich rokoch od začatia exekučného konania (jún 2015), nie je možné akceptovať ako dôvodnú argumentáciu s'ťažovateľov o nečinnosti okresného súdu v priebehu celého doterajšieho trvania exekučného konania, najmä ak s'ťažovateľmi tvrdená nečinnosť okresného súdu mala spočívať v tom, že okresný súd z vlastnej iniciatívy náležite nepreskúmal formálnu a materiálnu spôsobilosť exekučného titulu pri udeľovaní poverenia súdnemu exekútorovi a následne ani v celom ďalšom priebehu exekučného konania (ktoré trvá už viac ako deväť rokov).

15. Ústavný súd zhodne so zistením predsedu okresného súdu konštatuje, že okresný súd bol nečinný dlhšie obdobie od doručenia návrhu s'ťažovateľov na zastavenie exekúcie 30. júna 2015 do rozhodnutia o tomto návrhu uznesením z 28. júla 2016, avšak uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu nie je možné hodnotiť ako priet'ah takej intenzity, ktorý by zakladal možnosť porušenia s'ťažovateľmi označených práv, a tým odôvodňoval zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami. Podstatnou bola však v danej veci okolnosť, že s'ťažovatelia s'ťažnosťou na priet'ahy v konaní doručenou 8. júla 2016 predsedovi

okresného súdu v podstate dosiahli nápravu vo veci, keď okresný súd uznesením z 28. júla 2016 rozhodol o ich návrhu na zastavenie konania. Preto v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (17. októbra 2016) už stav nečinnosti okresného súdu objektívne netrval, čo v súlade s ustálenou judikatúrou ústavnému súdu činí sťažnosť zjavne neopodstatnenou.

16. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2016